



Wedu: Generația C

Nr. 11 / octombrie 2012



Wedu: Generația C

Revistă de atitudine, creată de tineri, pentru tineri

Nr. 11 / octombrie 2012

Serban-George Necsa-Damacu	Fabrica de vise: industria audio-vizuală	1
Alexandru Șotropa	Vrem să nu mai fim	1



Colectiv de redacție

Alexandru ȘOTROPA (Colegiul Național A.T. Laurian, Botoșani)

Costin-Florian MIRON (Editura Universității din București)

Doru ȘTEFĂNESCU (Social IT)

Elena GĂINĂ (Colegiul Național de Informatică Tudor Vianu, București)

Iulia ARION (Colegiul Național David Prodan, Cugir)

Lucian APOSTOL (Social IT)

Mădălin Blidaru (Colegiul Național Unirea, Focșani)

Olimpiu ISTRATE (Universitatea din București)

Sebastian IRIMIA (Social IT)

Revista “Wedu: Generația C” este realizată printr-un parteneriat între
Social IT și Consiliul Național al Elevilor

Fondator: Doru Ștefănescu

Online: www.wedu.ro/generatia-c

Fabrica de vise: industria audio-vizuală

De **Serban-George Necsa-Damascus**,

Raportul dintre ce ni se vinde ca ideal de frumusețe și fericire și ce este realitatea este asemănător cu cel dintre PIB-ul Marii Britanii și cel al Somaliei. Aud, vrând-nevrând, de tot felul de "artiști": One Direction, Justin Bieber, Selena Gomez etc. Mai văd și câte un film tipic hollywoodian, protagoniștii fiind o tipă super și un tip la fel, care, săracii de ei, sunt paria liceului, pentru că au doar Porsche și Hummer, nu Maserati ori Bentley. Mă mai pocnește pe stradă și câte o reclamă uriașă la îmbrăcăminte, în care toate modelele sunt photoshopate la maxim și ziua e completă! Mă uitam la un videoclip din asta, pentru simplul motiv de a-mi da seama ce poate să conțină astfel încât fetele disperate de 13-15 ani (care, săracele de ele, au doar iPhone 4s, nu iPhone 5) să plângă după protagoniști, să-și rupă părul din cap sau să uite să respire. Și-am găsit un răspuns...

Omul tinde spre perfecțiune — e normal și e constructiv să ai un ideal. Dar perfecțiunea, idealul, este prin definiție de neatins. Dacă l-am atinge, n-ar mai fi suprem. La fel, după cum spunea un mare om, dacă n-ai fi trist, cum ai ști ce e fericirea? Dacă totul ar fi perfect, spre ce ai mai tinde? Ce ar deosebi două mașini perfecte? Ce ar deosebi doi oameni perfecți? Ce rost ar mai avea viața, până la urmă? După mine, doar Raiul oferă perfecțiunea absolută — chiar sunt curios cum e aia, dacă voi avea ocazia, dar, din păcate, n-o să vă pot spune și vouă cum e.

Filmele, muzica și reclamele în care oamenii sunt perfecți, banii sunt ușor de câștigat și viața e ușoară și mereu frumoasă pot fi interpretate în două feluri. Dacă am fi extraterestri și am intercepta doar aceste mesaje, am crede că viața pe Terra e perfectă. Ei, așa fac și unii oameni: cred că videoclipul are dreptate, că viața trebuie să fie perfectă. Ei bine, nu e. Viața e grea. E plină de provocări. Dar după ce treci de greutăți și provocări simți o satisfacție.

Am putea interpreta aceste mesaje și în al doilea fel: ca o convenție. Acceptăm că aceste mesaje sunt "ajustate", perfecționate. Presupunem că prezintă o viață perfectă. Apoi, le folosim ca oaze, după o zi urâtă la școală, după o nefericire sau o nășansă. Dar după ce am ascultat melodia, am văzut filmul sau videoclipul ori am luat ochii de la reclamă, suntem conștienți că perfecțiunea e gata și acum e timpul să ne întoarcem la viața reală, așa nasolă cum e ea, și să îndreptăm "nasolelele" din ea. Faptul că ne agățăm de perfecțiunea mesajului primit anterior nu va rezolva niciuna din problemele vieții reale. Astfel, putem privi aceste mesaje ca o convenție: sunt un fel de basme moderne, cu iubire eternă, viață ușoară și bani mai mulți decât face Vaticanul în 10 ani.

Aș vrea să mai ating un punct aici: pericolul pe care îl aduce interpretarea greșită a acestor mesaje. Din păcate, mulți le iau în serios. Multe fete sunt anorexice, din dorința de a arăta ca unul din idoli lor feminini sau de a fi plăcute de idoli lor masculini. Mulți băieți percep aceste modele perfecționate ca standardul și pleacă în lume cu un nivel scăzut de încredere. Iar această problemă poate duce la un număr tot mai mare de tineri singuri, care nu-și găsesc parteneri — și pot duce asta și mai departe și

să spun că, pe termen lung, scade rata natalității în Occident.

Trebuie să insistăm pe asta în discuțiile cu adolescenții: nu e nimeni perfect. Unul are coșuri, alta nu e chiar trasă prin inel. Unul e mai stângaci ori mai încruntat, alta nu are simțul umorului. Dar așa e omul, imperfect. Și sunt aceste imperfecțiuni cele care ne conferă o anumită stare de spirit: fie să compensăm pentru ele fiind foarte buni în alte aspecte, fie să creăm o mentalitate aparte. Faptul că sunt mai timid mă face să vreau să mă remarc prin muncă. Dacă nu sunt mulțumit de aspectul exterior, voi căuta să-mi dezvolt o personalitate plăcută și așa mai departe.

Influențele acestor videoclipuri, filme și reclame sunt vaste și se aplică asupra unui număr enorm de mare de tineri. Un subiect care ar trebui discutat în școli, chiar dacă nu formal, și cu siguranță un lucru care nu trebuie luat prea în serios: basmele sunt frumoase, dar e timpul ca Justin Bieber să treacă la teme și spălatul vaselor, iar Selena Gomez să-și citească romanul pentru teză.

Cod QR

Scanați QR-ul pentru a citi articolul online (sau vizitați <http://wedu.ro/generatia-c/fabrica-de-vise-industria-audio-vizuala>)



Vrem să nu mai fim

De **Alexandru Șotropa**,

C.N.E. rămâne puternic prin faptul că simulează, încă într-un mod responsabil, o stare apropiată de cea normală a procesului decizional. Faptul că elevi din toate liceele, indiferent de situația materială candidează și se implică într-un sistem atât de întins dovedește că acest Consiliu a mai păstrat vii anumite părți, deși este uneori confiscat de interese personale.

Îi putem „zoon politikon” sau ne putem limita la o discuție redusă la simplul cadru al comunicării, fără un reper clar în realitate. E drept că dimensiunea politică e doar o consecință, dar e mai aproape de adevăr să recunoaștem că suntem parte a politicii, în sens larg. C.N.E. rămâne unic prin experiența pe care o oferă, promovând o implicare liberă, simulând procesul democratic într-un spațiu care permite greșeala. Un om politic, cel puțin în teorie, ar trebui taxat prin votul popular pentru orice deviere de la normal. Pentru spiritul nostru „iertător”, în aparență, neresios, în esență, e mai ușor să ... mergem mai departe. Cum ar fi arătat America dacă Nixon nu ar fi demisionat? Ar trebui să taxăm fiecare greșală în mod public, iar autorul să își asume, în mod demn, greșeala. Consiliul e un loc de joacă, din această perspectivă, dar își pierde această titulatură în momentul în care se izbește de mecanismele pe care le găzduiește, deoarece a impus anumite rigori și cerințe.

Captivi ai dimensiunii politice, suntem din ce în ce mai tentați să ne abandonăm unei necredințe în factorul decizional, în

democrația care a stins istoria și care ne condamnă unei evoluții
neîntrerupte, aproape tulburătoare prin ritmul ei. Suntem
adomiți de orice scandal care ne strică liniștea când urmărim
Hepilica, ne pierdem răbdarea când trebuie să ne informăm, iar
la finalul zilei realizăm că lucrurile ar fi putut să stea
altfel. Negăm natura omului, inclusiv cea socială, săvârșind un
păcat împotriva tuturor oamenilor care au murit pentru a ne
putea certa.

Cod QR

Scanați QR-ul pentru a citi articolul online (sau vizitați
<http://wedu.ro/generatia-c/vrem-sa-nu-mai-fim>)



Wedu: Generația C

Revista “Wedu: Generația C”

Online: www.wedu.ro/generatia-c



Social IT & Consiliul Național al Elevilor
2012

